

איך להיות הורה

מאת

ענת סרגוסטי

יועצת

זיווית אברמסון

אמא של שרית (5 חצי) ואריאל (3) תיארה באוזני זיווית אברמסון והקהל את שני ילדיה, ואת המצב שהיה בבית לפני שהתחילה בקורס בבית-הספר להורים ואת השינויים שחלו מאז. **וכך סיפרה:** כשהגעתי לקורס — ילד אחד, אריאל אל, כונה המלאך ושרית היתה הילדה

עד היום, למרות שהמצב השתפר בהרבה, אני מרגישה שהיא מחפשת הורמוניות ודרכים כדי להיכנס איתי לוויכוחים. אני בטוחה שהיא יודעת איזה בגדים מתאימים לכל מוג'אוויר, אבל אני חושבת שלפעמים היא בוחרת דווקא את הבגד הלא-ינכון כדי להיכנס איתי לעימות. האמת היא שלא כלייך חשוב לי איך היא מתלבשת, ומצידדי שתלבש מה שהיא רוצה, שיהיה לה קר וזו היא תלמד הכי טוב. אבל קשה לי להתעלם מההערות בחוץ. ההתמודדות עם הסביבה מכבירה עלי. אם היא יוצאת מהבית בבגדים קלים ביום-חורף וזועף וגשום, ילדה מהבית? או "ככה מתלבשים ב" חורף?" או "מיסכנה הילדה, תראה מה אמא שלה הלבשה לה, היא עוד תח" לה."

כל עניין הבגדים הפך אצלה לי בעייה. היא, למשל, לא מוכנה ללבוש מיכנסיים שיש בהם רוכסן, או כפתור רים. היא מוכנה ללבוש רק מיכנסיים שיש להם גומי למעלה.

לכן אי-אפשר לקנות לה בגדים ב" הפתעה, כי אז היא שואלת: "מה פתאום קנית לי את זה?" או "אני בכלל לא צריכה את הבגד הזה." בזמן האחרון התחלנו לשתף אותה בעזרה בבית: לרוקן ולמלא את מריחה הכלים, לעזור בתליית הכביסה על הח"י

היתה בת ראשונה ונכדה ראשונה וכך לם העריצו אותה. אנתנו לא הצבנו בפניה גבולות ככ"ל. הכל היה מותר לה. אני קראתי לזה התנסות. חשבתי שכדאי ושהיא יכולה להתנסות בכל מיני דברים. לא חשבתי שצריך לעצור אותה, או להציב בפניה גבולות. או נולד אריאל, ושרית התחילה ל" התמרד. האמת היא שהינקתי אותו כי משך תקופה ארוכה מאוד ובאופן אובי ייקטיבי היה לי פחות זמן להקדיש ל" שרית והכרור התגלגל וגדל. על הרקע הזה אריאל גדל כמלאך משמיי. וזה היה לי עוד יותר קשה, כי כל המישפתה התפעלה מהמלאכיות שלו, ושרית כבר לא היתה הכוכב ב" מרכז העניינים. עכשיו, כמו שאמרתי, המצב השתפר בהרבה, למרות זאת היא ממשיכה להעמיד אותי מדי פעם במיבחנים, מני סה לגרור אותי לעימות. למשל: כשהיא מחליטה לנעול סנד" לים ביום של גשם וזועף. או כשהיא אר" מרת: "אני אעשה מה שאני רוצה, ואתם לא תגידו לי מה לעשות!"

קודם הם היו רבים ללא הפסקה, אני הפסקתי להתערב לחלוטין ועכשיו הם משחקים ביחד שזה ממש מעונג. למרות זאת, יש ביניהם קטעים מאוד קשים. הוא מרביץ לה לפעמים חזק מאוד, וחובט בה עם חפצים גרד" לים, והיא יושבת ומתמסרת למכות כמו קרוש מעונה. היא פשוט לא מגיבה. הוא יכול לקחת, למשל, משאית-צעצוע ממתכת, ולהכות איתה על ראשה והיא נשארת לשבת, לא זזה. אחר-כך היא באה אלי ואומרת לי: "אמא, אריאל הרביץ לי!" אני אומרת לה שזה באמת כואב, ונר" נתת לה נשיקה ובוזה נגמר העניין. לפעמים היא מגיעה איתו להסכמים שונים ומשונים. למשל, היא אומרת לו: "אני אתן לך שני מסטיקים והיום לא תרביץ לי." וזה עובר. יש ביניהם מאבק כל בוקר כשהם יורדים לגן, כי הוא רוצה תמיד להיות ראשון. הוא אומר: "אני לא קטן, אני בינוני." והיא מותרת לו בדרך-כלל. אריאל הוא ילד מאוד נוח, אבל לפ" עמים הוא לומד ממנה, ומתחיל גם הוא בוויכוחים סביב הבגדים.

לסיפורן תוכלו לקרוא ב"אני וילדי"

לא

להכריח

סתם

שגרמה עוגמת-נפש. היה קשה להסתי" דר איתה. לכל בקשה ענתה בלא, והכל עשתה דווקא, כדי להרגיז.

היה קשה היו הבקרים, כשהיא היתה צריכה להסתלבש כדי ללכת לגן. היא התנהגה משנה כמה פעמים את דעתה על הבגדים שרצתה ללבוש לגן. זה נעשה באופן קבוע, בכל בוקר. הייתי מכילה איתה שעה מייגעת בכל יום, וזה תמיד היה נגמר בכעס רציני ובטריקת" דלת. לא ידעתי איך לצאת מתוך ה" מעגל הזה. כל מה שניסיתי לא הועיל. לכסוף, בעצת המנחה בקורס, החל" טתי פשוט לא להיכנס לזה יותר. אמר" תי לה שיש לי ההרגשה שהיא יכולה להתארגן כבר בבוקר, ללא עזרתי. דיאגנו להורדי את בגדיה למפרים נמו" כים יותר בארוך, כדי שתהיה לה גישה נוחה יותר אליהם. השתרלתי לא להיות לידה בבוקר, ולאט-לאט המצב השת" פר, למרות שהמעבר היה קשה מאוד. היום המצב הוא שהיא מתלבשת ב" בוקר כמהירות. הכל, ובכלל זה הגר" ביים, הנעליים, קשירת-השרוכים.

הכל היה מותר

אבל האמת היא שהיא לא תמיד היתה ילדה כזאת קשה. מאז שהיא היתה תינוקת ועד שאריאל, אחיה, נר" לך, היא היתה ילדה מאוד שמחה. היא

היא עושה המון פרובוקציות ומתע" קשת. רוב הפרובוקציות הן סביב הבג" רים, אבל גם בעניינים אחרים. למשל: אני רוצה לקרוא לה ספר חרש, או להראות לה מישחק חרש, והיא מייד אומרת: "זה לא בשבילי!" או "זה לא נראה לי." או אני צריכה להמציא אלף המצאות והצגות איך לפתור אותה לתוך זה. כל פעולה הקשורה אליה, אני צרי" כה לחשוב כמה מהלכים קדימה, כדי לנסות ולמנוע עימותים איתה. וכשהיא אינה רוצה לשמוע סיפור

"מציד, שתלבש מה שהיא רוצה. שיהיה לה קר, אז תלמד..."

עוד באן סיפוריה של האם. הגננת, שבאה גם היא למרכז ה" ייעוץ, סיפרה שקליטתה של שרית בגן היתה קלה באופן יחסי, למרות שהיא הגיעה כאמצע השנה. היא אמרה שהיא ילדה מאוד חברותית, מאוד לא שתל" טנית, מאוד יצירתית, לא מתבלטת, אבל נעים לה כשמשבחים אותה בדב" רים שהיא חזקה בהם.

היא סיפרה עוד, שבוקר אחד שרית באה לגן כשהיא לבושה בסוודר לבן חרש, ולאמא שלה הפריע מאוד שהיא תסתובב עם הסוודר הלבן בגן, מפני שידעה שיתלכלך. הגננת אמרה לש" רית שהיא יכולה להראות את הסוודר לילדים בגן, ואחר-כך, כשיתחילו לע" בוד, היא תצטרך להוריד אותו. והיא הסכימה. רגע לפני שאמא שלה באה לקחת אותה, היא לבשה שוב את ה" סוודר.

בדרך-כלל, אמרה הגננת, שרית מק" בלת את המיטגרת בגן, אבל רוצה ש" יתחשבו גם בה. שרית לא רצתה לדבר עם אברמסון לפני הקהל, ורק אריאל, אחיה הקטן נענה לבקשה ובא. זיווית אברמסון, שהינחתה במרכז סיכמה את השיחה עם האם, ואמרה: הקושי עם השינוי שחל כשנוסף אה, מוכרת היה לבוא, גם לולא היה נולד

החיים כסולם

היא ילדה אהודה בחברה, אבל העקשנות שלה והחוצפה שבה היא מדברת, גרמו לכך שבגיהימישפתה הק" רובה והרחוקה מתנהגים אליה בפחות סימפטיה מקודם. מאז שחל שינוי אצל שרית, חל גם שינוי אצל אריאל.

"הבאנו להם את הקידמה!"

אבל גם בתחפושת נאורה מתחבאת השליטה. שרית הקטנה מרגישה בזה ומתמרדת. אף אחד אינו מסכים לכך שמישהו אחר יכפה עלי" — אמילו בידור והתפתחות. קודם כל רוצה שרית, ורצה כל אדם וכל עם, בהרגשה שהוא מח" ליט בעצמו על סיודי העדיפויות שלו בכל התחר" מים. גם השליטה הנאורה כבר אינה באופנה, לא אצל ילדים ולא אצל עמים. "מה הם מתלוננים? בזמן הירדנים היה להם יותר טובו אנחנו הרי הבאנו להם את הקידמה, ואנחנו גם נמשיך לפתח אותם!"